

Rigsdagen. Jeg ønsker endnu kun at rette det Spørgsmaal til Udvalget, om det ikke er enigt i min Opfattelse af det nye Stykke, som det foreslaar at tilføje § 10: „Finansministeren er bemyndiget til at give Erstatning for Mønter, der ved Slid have tabt saa Meget i Vægt, at de ikke mere ere lovligt Betalingsmiddel lige overfor Statskassen, saavel som for Mønter, der have lidt voldsom eller ulovlig Befadigelse, og for falske Mønter, naar der er Grund til at antage, at Thændeheren har modtaget dem i god Tro og ikke har tilfidsat almindelig Forsigtighed ved Modtagelsen.“ Slutningsførelsen: „naar der er Grund til at antage, at Thændeheren har modtaget dem i god Tro og ikke har tilfidsat almindelig Forsigtighed ved Modtagelsen“ opfatter jeg nemlig saaledes, at Ordet „dem“ gjaelder om alle de foregaaende Ting (Ordføreren: Ja!). Maaſte det i saa Tilfælde var rigtigst, at det traadte lidt skarpere frem. Man kunde ellers maaſte, da Ordet „saavel som“ adskiller Sætningerne, tro, at Ordet „dem“ kun slutter sig til den sidste, men ikke til den første. Hvad Forslaget under Nr. 3 angaar, indeholder det en Skjærpelse, som jeg med Glæde modtager, naar Rigsdagen overtager Ansvaret derfor.

Ordføreren: Jeg vilde kun i Anledning af den ærede Finansministers Bemærkning til Vædringsforslaget under Nr. 2 sige, at jeg har været opmærksom paa det samme Punkt og har tænkt paa at stille Forslag til en Redaktionsforandring til 3die Behandling.

Clausager: Skjøndt der ikke er stillet Vædringsforslag i saa Henseende, skal jeg dog tillade mig et Par Ord i Anledning af § 10, der indeholder Bestemmelsen om Modtagelsen af mere eller mindre slidte Mønter. Jeg tror, at det ikke sjældent vil have en Del Ulemper og Uleilighed til Følge ude omkring blandt Befolkningen, naar Mønter, der til en vis Grad ere slidte, ikke skulle gjælde som lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand. Vel skulle de modtages som Betaling af Statskassen; men desuagtet frygter jeg for, at denne Bestemmelse ved ikke saa Leiligheder vil foraarage Ulemper. Jeg kan ikke se, hvad Grunden kan være til, at Mønter, der modtages til enhver Tid af Statskassen, ikke skulle være fuldt saa gyldigt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, og jeg veed ikke, om der er noget Syn-derligt til Hinder for til 3die Behandling at forandre § 10 i denne Retning, enten ved Forslag fra Udvalget eller maaſte ved Forslag fra Medlemmer af Forsamlingen. Det Vædringsforslag, der er stillet af Udvalget under Nr. 2 om at tilføje en Bestemmelse til § 10, der bemyndiger Finansministeren til at give Erstatning for Mønter, som ved Slid have tabt saa Meget i Vægt, at de ikke ere lovligt Betalingsmiddel lige overfor Stats-

kassen, saavel som for nogle andre Mønter, kan i og for sig være godt nok, og det kan vel høje noget paa det Andet, jeg har omtalt; men jeg ser ikke, at der staar, at det skal være Tilfældet, at Ministeren giver Erstatning for disse Mønter; der staar kun, at han bemyndiges dertil, og jeg vilde i alt Fald foretrække, at der stod, at han skal give denne Erstatning, da det i mange Forhold er umuligt for Folk, der skulle modtage Betaling, at have en Vægt paa rede Haand for at undersøge, om Mønterne ere for slappe i Vægt eller ikke. Med Hensyn til de i Betænkningen omtalte smaa Sedler, som ønskes udstede i Overgangsperioden, til den nye Ordning er indført, vil jeg nødig, at det skal blive Tilfældet, at der bliver udstedt saa smaa Sedler, som for 1 eller 2 Kroner eller for 3 Mark eller 1 Daler. Jeg tror, at dette kan blive til ikke saa lidt Fortræd for Mønter og foranledige betydelige Tab. Jo mindre Sedlerne ere, desto mindre varfomt omgaaes man med dem, og desto lettere komme de bort. Jeg kan være enig i, at det ikke vil være til Skade for Staten eller for Banken; men det kan foraarage Skade for Private, og jeg ser ingen Grund til at udstede saa smaa Sedler, der dog foraarage ligesaa megen Uleilighed ved Tællingen som de tilsvarende Mønter.

Winther: Jeg vilde tillade mig en Bemærkning i samme Retning som den første, der fremkom fra den ærede sidste Daler. Hvad der har bevæget mig til ikke at stille noget Vædringsforslag, er, at det forekom mig, at Udvalget foreløbig har villet tage en Forholdsregel, som det har tænkt sig kunde i den første Tid raade Bod paa de Ulemper, der ville fremkomme. Jeg vilde ogsaa finde, at man kunde gjøre det fornødne Skridt strax; men da jeg ikke har haft samme Leilighed til at overveje den hele Sag som Udvalget, der oven i Kjøbet har haft en Mand i sin Midte, der maa være særdeles inde i Sagen, er jeg gaaet ud fra, at der maa være Grunde, hvorfor man ikke er gaaet videre. Jeg har fortaet Sagen saaledes, at der ikke skal indgives Ansøgning til Ministeriet om at faae Mønter omhyttede, men at det ligefrem kan ske, naar man blot kommer og præsenterer dem i Finanshovedkassen eller andre offentlige Kasser, hvorpaa der gives Anvisning af Finansministeren. Dersom det ikke skal forstaas saaledes, vil jeg opfordre Andre til i Forening med mig at stille Forslag til 3die Behandling, hvorved der strax kunde raades Bod paa saadanne Ulemper, som ellers vilde fremkomme. Saaledes som jeg fortaar Betænkningen, vil det ikke være Tilfældet; men skulde jeg tage feil, vil maaſte et af Udvalgets ærede Medlemmer oplyse mig derom.

Fenger: Jeg vil kun med Hensyn til en Bemærkning, der faldt fra den ærede Sekretær